Величальна пісня Матері (образ матері у творчості українських поетів)

Мама. Чи є на світі слово більш прекрасне й ніжне? У матері добрі і лагідні руки, найвірніше і найчутливіше серце — в ньому ніколи не згасає любов, воно ніколи не залишається байдужим.

І скільки б тобі не було років — п'ять чи п'ятдесят, — тобі завжди потрібна мати, її ласка, її погляд. Чим більша твоя любов до матері, тим світліше і радісніше її життя.

Від Шевченкового "Там матір добрую мою ще молодую..." і до сьогоднішніх днів українська поезія складає величальну пісню Матері.

Образ матері — це символ добра на землі. Це символ
Батьківщини, якій люди віддають найтепліші почуття, свою любов.

Важко назвати поета, який би у своїй творчості не звертався до образу матері.

Мене вразив твір А.Малишка "Пісня про рушник". Поет використав символ — рушник, який на щастя-долю вишила мати синові, щоб їхав "в дорогу далеку". Цей вірш став народною піснею. Хіба можна забути слова:

І на тім рушничкові
оживе все знайоме до болю:
і дитинство, й розлука,
й твоя материнська любов.

Д.Павличко створив прекрасний вірш "Два кольори", які "переплелись, як мамине шиття червоними і чорними рядками".

Мати теж в дорогу "сорочку вишила", і син повертається з доріг:

Та я нічого не несу додому,
Мій згорточок старого полотна,
І вишите моє життя на ньому.

Жінку-матір оспівали поети як невсипущу трудівницю, незрадливого друга і порадницю.

На плечі матері лягли всі турботи, тяжкі випробування життя.

До сліз зворушують слова Миколи Сингаївського з поезії
"Чорнобривці", що стала однією з найулюбленіших пісень українського народу.
Як на ті чорнобривці погляну, Бачу матір стареньку, Бачу руки твої, моя мамо. Твою ласку я чую, рідненька.

Скільки ночей недоспано, скільки сліз виплакано матір'ю! Кожна мати хоче, щоб життя її дитяти було щасливим, вона "від лютої зими затуляла нас крильми", як пташка оберігає своїх пташенят.

У вірші "Сива ластівка Б.Олійник задушевно звертається до матері:

Там, де ти колись ішла.
Тиха стежка зацвіла
Вечоровою матіолою,
Дивом-казкою світанковою...

Дивом-казкою... — і тріпоче щось в душі, і перед нами постає Мати в найвищому розумінні — це наша Україна, це Мати-природа, яка створила життя на Землі.

У своїй поезії "Лебеді материнства" В.Симоненко оспівує матір і Батьківщину. Батьківщина і Мати — вічні.

Можна вибрать друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати,
Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

У відданості Батьківщині — синівське щастя і сила, і честь. М.Сингаївський у своїй поезії "Мати" наголошує:

Від матері — слово, і пісня, і хліб.
Перша ластівка в небі, веснянка в гаях.
Все від матері — мужність і перший політ,
і як мати для всіх — Батьківщина моя. Велика, щира синівська любов до матері священна.